

[Hanne Reintoft.]

lovspørgsmålet. Vi har som bekendt den opfattelse, at skattelovgivningen som helhed bør være udformet sådan, at den samlede skattebyrde fordeles helt anderledes på befolkningen, at den virkelig fordeles efter skatteevneprincippet, så de, der har de store indtægter, også virkelig bærer de største byrder. Det er sagt af flere partier end mit, men det er jo noget, man tilsyneladende ikke vil rette sig efter, og skal der tales om ansvarsløshed, er det vel dem, der tager byrderne fra de stærke skuldre og lægger dem på de svage, der frembyder det, der kaldes ansvarsløshed. For dette krav er bestemt ikke tilgodeset i den gældende skattelovgivning, tværtimod tilsidesættes det i stadig stigende grad, og det tilsidesættes i stigende grad også af denne regering.

I dag er hovedvægten i skattesystemet flyttet fra indkomstbeskatningen til forbrugsbeskatningen, og alligevel klager mange med de små indtægter med rette over, at deres direkte indkomstskat er for høj. Det skal jeg kommentere nærmere, men først bemærke, at forbrugsbeskatningen jo virker som proportionalbeskatning og altså trænger mere og mere frem på bekostning af progressionsbeskatningen. Proportionalbeskatningen er karakteriseret ved, at alle indkomststørrelser belægges med samme skatteprocent, medens den socialt langt mere retfærdige progressionsskat betyder, at selve beskatningsprocenten stiger med voksende indkomststørrelse, og dér skal man ganske rigtig lægge mærke til, på hvilken måde indkomsterne er vokset, og hvilke indtægter der nu i dag er de virkelig bæredygtige for en alvorlig beskatning.

Ud fra dette principielle synspunkt kan vi ikke støtte forslaget om at nedsætte kildeskattens udskrivningsprocent fra 95 til 91. Jeg vil da også sige, at skulle der komme nogle milliarder kroner ind ved, at man kom skattesnyderiet til livs — nu er det ikke meget sandsynligt, da jeg i og for sig nærmest synes, at finansministeren indirekte afviste at komme skattesnyderiet til livs — skulle man få nogle milliarder kroner ekstra ind, kan det ikke afbødes ved, at man nedsætter udskrivningsprocenten; så må det være selve skalaen, der laves om.

Som kildeskatteskalaen er indrettet, vil en nedsættelse af udskrivningsprocenten

nemlig automatisk medføre en større skattebesparelse for de større indkomster end for de mindre. Det er vi modstandere af — det er finansministeren åbenbart ikke — så meget mere som nedsættelsen af udskrivningsprocenten jo er kombineret med en for alle indkomststørrelser procentvis ensartet forhøjelse af folkepensionsbidraget, så man nu også i de direkte skatter i stadig stigende grad forlader progressionsprincippet. Følgen af denne dobbelte omlægning bliver uundgåeligt, at skattetrykket øges for de lavere indkomster — og jeg kan forsikre om, at mange lave indkomster ikke kan bære dette øgede skattetryk — medens det formindskes for de højere indkomster.

Som jeg før har sagt, lagde jeg ved debatten forleden om skattesnyderi mærke til, at hr. Grünbaum flere gange brugte udtrykket klassepolitik. Hr. Grünbaum har ret. Men det er ikke blot fordelagtige afskrivningsregler, let adgang til legalt som illegalt skattesnyderi, der er klassepolitik; det er også klassepolitik vendt mod samfundets dårligst stillede — og det er snart mange — mod lønmodtagere med ringe indkomster at gennemføre den her foreslåede skatteudskrivning på en måde, så de store indkomster lettes, medens de lavere stadig beskattes helt urimeligt. Vi har jo eksempler på kommuner, hvor den laveste trækprocent er omkring 40.

Det behøver heller ikke være sådan. Man kan ændre selve skalaforløbet for udskrivningen af kildeskatten og komme uden om denne urimelighed. Derfor må man også gå ind for, at man i stedet for at nedsætte udskrivningsprocenten generelt ændrer selve skalaforløbet, således at totalvirkningen af nedsættelsen udelukkende kommer de små indkomster til gode. Det kan gøres ved at sænke skalaens nederste ende og samtidig hæve den øverste så meget, at de højere indkomster i hvert fald ikke får nogen netto besparelse ved omlægningen, og sagkyndige hævder, at tekniske spørgsmål i forbindelse med en sådan skaladrejning ikke skulle være noget problem, i hvert fald ikke et problem, der er en undskyldning for ikke at gøre det.

Principielt er vi imidlertid tilhængere af, at man ikke begrænser sig til tekniske lapperier inden for den gældende skattelovgivning, men at man, som jeg også nævnte for-